

Sygn. akt I CSK 496/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa „EEZ” Spółki z o.o. w Warszawie
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Gospodarki
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 kwietnia 2011 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa -
Ministra Gospodarki zastępowanego przez Prokuratorię
Generalną kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania choć skarżąca powołała się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Pomimo obszerności skargi kasacyjnej wyartykułowane zagadnienie nie ma wpływu na wynik sprawy. Z istoty dofinansowania wynika, że powołane przepisy unijne ograniczają możliwość jego dokonania do określonego limitu, niemniej nie wyłączają uprawnienia decydenta do przyznania środków w mniejszej wysokości i na obostrzonych zasadach, co nastąpiło w zawartej przez strony umowie z dnia 22 czerwca 2005 r. Sąd Apelacyjny trafnie, w drodze wykładni tej umowy, doszedł do wniosku, że jej strony wiążąco uzgodniły, iż udzielenie powódce bezzwrotnej pomocy (wsparcia finansowego) nastąpi tylko w zakresie wydatków bezpośrednio przez nią poniesionych. Ten sam zatem wydatek powódki nie mógł zostać zrefundowany w ramach „SPO-WKP” i z Fundacji „EKO-RFundusz”. Wobec takiego skutecznego postanowienia umownego, nie mogło ono zostać wyłączone przez unormowanie wynikające z art. 56 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).